

31. Räfleken.

En af deltagarna föreställer räf, en annan gås, de öfriga gåsens ungar. Dessa ställa sig i rad bakom gåsen. Hvar och en håller sina händer på den framför ståendes axlar. Räfven sitter på en sten (en stol l. d.).

Gå - sen går på går - den och nop - par grönt gräs. Tvi

va - le den räf - ven, så fal - sker han är — om som - ma - ren!

Gåsen, följd af sina ungar, går under sången ett hvarf omkring räfven, som låtsar sofva. Vid sångens slut ställer sig gåsen framför räfven; ungarna ordna sig snabbt rakt bakom gåsen. Denna inleder följande samtal med räfven:

G.: Är räfven hemma i dag?

R.: Ja.

G.: Hvad gör han då?

R.: Han sitter på en sten
och knaprar på ett ben,
väntar färskt till kvällen.

G.: Hvem skall det bli?

R.: Du och dina ungar.

Just som räfven sagt ut sista ordet, rusar han upp för att med handen beröra (= taga) någon utaf gåsungarna. Gåsen har att med snabba rörelser och utbredda vingar (armarna) hindra räfven i hans framfärd.

Räfven får ej med våld skjuta undan gåsen. Ungarna skola utan att släppa sitt tag snabbt vika undan för räfven. Den, som släpper taget, blir räfvens byte. För hvarje gång någon unge blifvit tagen, afstannar leken, och de återstående ungarna ordna sig hastigt. Då ingen unge återstår, börjar leken omigen.

Den först tagna ungen blir nästa gång räf; den sist tagna gås.